



# DUCHOVNÉ OZVĚNY

„Milujte sa navzájom  
bratskou láskou,  
predbiehajte sa  
vzájomne v úctivosti...“  
List Rimanom 12, 10

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours - Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

ročník V.

Február 2002

číslo 2

## História nás učí

Nie je to tak dávno, čo sme s februárom museli sláviť tzv. VÍŤAZSTVO PRACUJÚCEHO ĽUDU. Nechcem ani jatriť rany spomienok, ani sa sťažovať na minulosť, ani sa nad tým smiať, ani byť nostalgický... Chcem sa len zamyslieť a pozvať k zamysleniu aj Vás. A chcem tiež položiť niekoľko otázok – seba a každému, kto chce – ktoré sa priamo natískajú z nedávnej histórie. V prvom rade: čo je to víťazstvo? Vraj jedna z charakteristík človeka je, že je aj lovec – teda potrebuje víťaziť, loviť. Ale ako byť lovcem a pritom neubližovať, neloviť tak, aby sme o chvíľu neboli lovení? Čo je to skutočné víťazstvo z ktorého sa možno tešiť stále? Niektoré víťazstvá sme už prestali oslavovať, ba dokonca sa stali veľmi spornými, ale dokáže sa človek poučiť, aby aj nové víťazstvá neboli sporné, dočasné, na úkor niekoho? Túžba víťaziť je túžbou po slobode – tá však môže byť len tam, kde sa neprekráča sloboda iného. Dávni filozofi hovorili, že najväčšie víťazstvo je prekonať sám seba.

A čo je to ľud? Sú to ľudia, ktorí hovoria to isté čo my? Alebo sú to ľudia, ktorí používajú taký istý jazyk? Alebo majú rovnakú farbu pleti, alebo bývajú na nejakom území? Moderná doba nám ukazuje, že napriek všetkým snahám o zjednocovanie ľudí je ich jednota či spoločná angažovanosť stále ťažší oriešok. Aj by sme chceli, aby ľudia v dedinách, ľudia na Slovensku, v Európe, na svete boli jednotní, ale nedarí sa to. Nepodarilo sa to ani tým zo štyridsiateho ôsmeho, napriek tomu, že sľubovali aj moc aj dávali majetky... Pokiaľ nepôjde o pravé dobro, spoločné dobro, ľud nebude pravým ľudom. Pokiaľ nepôjde o spoluprácu, hľadanie spoločnej cesty, pozitívny pohľad na iných, ľud nebude nikdy jednotným ľudom. Pokiaľ nebudeme počuť aj nárek zatlačených, tých, ktorým sa krivdilo – ľud bude mať v sebe zárodok rozpadu. Je to veľkou túžbou, aby sme boli skutočným ľudom, ale je to aj otázkou, či to dokážeme.

Priatelia, v tohtoročnom februári Vám chcem popriať, aby sme vedeli víťaziť, ale tak, aby sme to nikdy nemuseli ľutovať a aby sa z toho mohli tešiť všetci. A aby sme vedeli byť spojení, ak treba jednotní, ak treba zhovievaví a tolerujúci.

Peter Cibira



## Apoštolát modlitby na mesiac február:

- **Všeobecný:** Aby katolícke nemocnice boli vynikajúcimi príkladmi zápasu proti utrpeniu a aby sa predovšetkým v nich ohlasovalo evanjelium života a úcta k človeku.
- **Misijný:** Aby sa kresťanské spoločenstvá v Kambodži a Laose čoraz horlivejšie venovali podporovaniu kňazských a rehoľných povolání.
- **Úmysel KBS:** Za pomoc Ducha Svätého pre tých čo spravujú ľud, aby vydávali spravodlivé zákony v súlade s Božími prikázaniami.



## Úprimné poďakovanie

Každý, kto večer prechádza okolo nášho farského kostola, si určite všimol, že od predvianočnej doby je ho už vidieť aj v noci. Snáď ešte krajšie sa ako dominanta obce vyníma pre prichádzajúcich od Trnavy. Táto stavba, to, čo symbolizuje, jej staviteľia... si určite zaslúžia, aby aj v dnešných časoch bol tento objekt skrášľovaný. Preto chceme poďakovať – v mene všetkých farníkov, ale aj obyvateľov obce - pánu starostovi Ludovítovi Štefánkovi, ktorý inicioval a zariadil osvetlenie kostola i sochy Nepoškvrnenej Panny Márie. Veríme, že toto dielo bude dlho slúžiť pre nás všetkých.

-pc-

Viliam Turčány

## Z MÁRIINHO KALENDÁRA

(Elenke a Claudiovi)

Nakrátko z lesa nevzdialíš sa inam -  
no príde čas a navždy budeš pri mne

obývať Rím, v ňom Kristus sám je Riman.

Dante Alighieri, OČISTEC, XXXII, v.100-102

„PÍŠČANI UZDRAVNÉ!“ - I vás Ján Hollý slávil!

A kto pil z Tvojich vôd, liečivejších než víno,

„NAJVATŠÁ PO SAMÉM I KRISTU LEKÁRKIŇO“,  
azda sa niekedy už z biedy neuzdravil?

V.T.: Z BÁSNICKÉHO ZEMEPISU

## KRÁĽOVNÁ FEBRUÁRA!

Nech Tvoje oči hrejú nás i žiaria  
a každý v sebe lásku k Tebe chová:  
Mať SLOVA VEČNÉHO, vypočuj naše slová!

Chráň nás a pomáhaj nám v našich prácach znova,  
buď s nami v modlitbách i v každej povinnosti,  
nech sa ich plnenie nám popremieňa v cnosti,  
nech k Tebe v nebesách sa sklenú nám z nich mosty,  
nech nikto nebude z nás nikdy bez domova:  
Mať SLOVA VEČNÉHO, vypočuj naše slová!

Nech v Ríme nebeskom z nás každý bude mešťan:  
pod' s nami do Suchej i Trnavy i Piešťan,  
i do Bratislavy, i do Ríma, i Piešťan,  
i do Neapola, i do Pisy, i do Piešťan.....- - -

Všade, kde budeme, ó, buď, buď s nami tiež tam,  
všade nás chráň a ved' a riad' náš život prostý!  
Nech Tvoja štedrá dlaň nám vďačné srdcia hostí,  
nech Tebe oddané sa vždy viac rozosvietia:  
KRÁĽOVNÁ SVETA,  
skloň k nám tú láskavú a svätú svoju tvár,  
Ty, RUŽA DUCHOVNÁ, Ty, ruža rajských aróm,  
hej, chráň nás celý rok, ach, vypros pre nás dar,  
nech dobre kráčame cez celý kalendár,  
nech zbožne prejdeme i celým kalendárom - - -  
oroduj za mamu i za tatu a daj,  
nech drahých zosnulých, čo za nich prosím Teba,  
i s nami biednymi si prijme Boží raj,  
nech s Tebou tešíme sa večne v sláve neba,  
nech s Tebou tešíme sa všetci v sláve neba!

## Z listu

### Viliama Turčányho

Aspoň malé vysvetlenie,  
prečo je venovaná táto báseň  
ELENKE A CLAUDIOVI:  
Elenka je manželka bývalého  
prednostu stanice v PISE  
(rodená je Zúbková, dcéra  
známeho spisovateľa,  
a prednáša swahilský jazyk  
a literatúru na tom istom  
ISTITUTO UNIVERSIZARIO  
ORIENTALE, na ktorom sme  
vyučovali slovenčinu a češtinu  
i my s Milanom Rúfusom).  
Claudio Bertoncini je už  
polovičný (a srdcom aj celý)  
Slovák a veľmi nám pomáha  
(navštívil ma i v nemocnici, kam  
mi tiež priniesol knihy potrebné  
k Dantemu).

Čitateľ Duchovných  
ozvien môže si v strofe,  
začínajúcej „NECH V RÍME  
NEBESKOM Z NÁS KAŽDÝ  
BUDE MEŠŤAN“, dosadiť  
svoje mestá, v ktorých sú jeho  
drahí a chce sa za nich  
pomodliť. Ja som, napríklad, po  
verši „pod' s nami do Suchej  
i Trnavy i Piešťan“, pokračoval  
„do DOLIAN, do DLHEJ  
i PEZINKA i PIEŠŤAN, (do  
BERNOLÁKOVA i KUVAJTU  
i PIEŠŤAN) z Dolian bola moja  
mama a žila tam i krstná moja  
mamenka, v Dlhej ešte býva  
matka novej majiteľky môjho  
rodičovského domu, v Pezinku  
sesternica a v Bernolákove  
bratanec, v Piešťanoch bratanec  
zas z tatovej strany, v Kuvajte

## OBRAZOTVORCOVI A FILOZOFOVI

Obrazotvorca si už v mladi porazil.

Bosporskú úžinu si žiadal o azyl  
a potom k bratovi ju preto preplával,  
by uňho si len s knihami sa rozprával,  
by misie i mysy Vašich úsilí  
do OBRAZOVEJ ABECEDY vústili  
a pilátnici nezmohli - a zbojníci -  
nič proti nej a proti Svätej Trojici.

Aj podobenstvami aj rozumom si Ty  
poučil kagana, kto je Boh večitý,  
slovom aj obrazom si SLOVO oslávil  
a Jeho krásu Slovienom si vyjavil;  
Rastislava si povzbúdzal i našu vlasť,  
že k večnej sláve má už Božím rastom rásť;  
že SLOVIENI sú odvodení od SLOVA,  
že k SLÁVE Božej rásť vždy majú SLÁVOVIA:  
nuž, pros HO, (pros Krista), pros, nech v údolí i na holi  
nám v hlaholike večnej znova hlaholí,  
nech z našich dolín nezvonía len náreky  
a nech Ho smieme oslavovať naveky.

Amen.

manžel mojej krstnej dcérenky  
atď').

Kráľovná jednotlivých  
MESIACOV sa tak stáva  
i kráľovnou sveta, jeho  
jednotlivých miest...

Keďže sa blíži 14.  
február, 1133. výročie smrti  
Konštantína Filozofa, čiže sv.  
Cyrila, báseň  
OBRAZOTVORCOVI  
A FILOZOFOVI je, prirodzene,  
jemu venovaná i s prosbou za  
naš národ slovenský, ktorého  
bol PRVOUČITEĽOM.

S priáním, aby sa najmä  
mládež, bližšie zoznámila  
s dielom KONŠTANTÍNA  
FILOZOFA a zamilovala si ho,  
srdečne Vás znovu pozdravujem  
a požeňnaný nový rok želám  
Viliam Turčány

# Don Jozef Babiak

Salezziánska činnosť v Latine  
Farnosť a Mládežnícke centrum  
Námestie sv. Marka 10

Drahí spolubratia.

20. februára 1980 o 15.15 si povolal náš Pán k sebe nášho spolubrata

Don Jozefa Babiaka,  
ktorý skončil na srdcový infarkt.

Narodil sa 12. októbra 1900 v Suche nad Parnou v hlboko veriacej rodine, z ktorej pochádzali okrem Don Jozefa ešte tri sestry - mnišky.

Rodný kraj sa nachádza pár kilometrov od Trnavy, krajského mesta, nazývanej tiež „malý Rím“ pre mnohé krásne kostoly a kláštory. Tu pôsobili jezuiti a františkáni u ktorých mladý Jozef trávil veľa času, sledujúc náboženské obrady.

Premýšľajúc o vstupe k františkánom, ocitla sa mu v rukách kniha Život Don Bosca, napísaná Mons. Jedličkom a vytlačená v tomto meste v SSV. Čítal ju zo zápalom a ďalej spoznával tohto svätého a jeho apoštolát. K ničomu nevedli námietky matky, ktorá nepoznala saleziánov. Jozef bol už pevne rozhodnutý a bude jedným zo zakladateľov saleziánskej činnosti na Slovensku.

Tak na jar v roku 1920 prichádza do Ríma, a tu vstupuje do noviciátu Genzano, v roku 1922 v tom istom dome končí noviciát a dostáva talár od kardinála Garlireho a skladá prvé sľuby 12. septembra 1923.

„Ghenzano“, tak ho vyslovoval, stalo sa mu orientačným bodom po celý život, pretože tu dostal svoju prvú saleziánsku formáciu, skončil štúdiá a tiež zložil večné sľuby 13. septembra 1926 v Ríme.

Pôsobil tri roky ako asistent v Inštitúte sv. Srdeca v Ríme. Pokračoval tu tiež v štúdiu teológie, ktoré zakončil doktorátom na Gregoriánskej univerzite v roku 1932.

Kňazstvo prijal 26. marca 1932, v tomto roku začal svoj apoštolát v rodnej krajine ako katechét aspirantov v saleziánskom dome v Šaštíne, vedľa baziliky Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska. Strávil tam dva roky.

Od r. 1934 do 1936 pracoval v Svätom Beňadiku (dnes Hronský Beňadik) ako katechét a ako správca blízkej farnosti v Kozárovciach.

Predstavení v tom čase sa rozhodli poveriť ho náročnou úlohou novicmajstra. Pre tento dôvod sa Don Babiak vracia do Talianska, kde navštevuje rôzne noviciáty. Zastavil sa tiež na krátky čas vo Villa Moglia a potom začína na Slovensku s prácou novicmajstra v saleziánskom noviciáte vo Svätom Beňadiku, z ktorého vyšli 3/4 všetkých slovenských saleziánov a tiež niektorí českí saleziáni.

V tomto vychovávateľskom úrade pre mladých saleziánov pracoval, pričom sa tu odhaľovala jeho hlboká spiritualita a jeho schopnosť vynikajúceho vychovávateľa. Prezentoval sa vždy jednoduchosťou, pochopením a skromnosťou, ovládal vrodenný praktický cit, spätý s veselým charakterom, ktorý podnecoval sympatie.

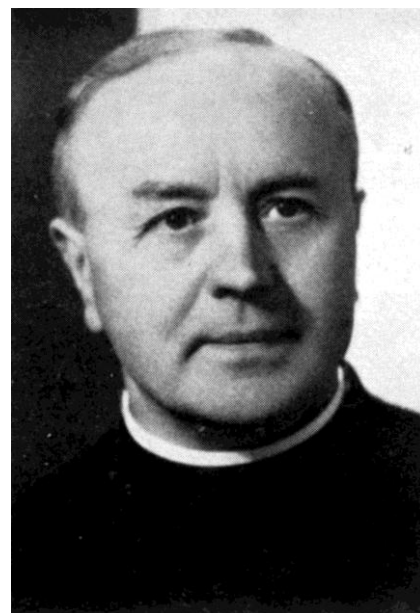
Jeho spiritualita, typicky saleziánska, mala korene zahĺbené v uctievaní svätých a v zbožnosti k Panne Márii a Don Boscovi.

Jeho novici spomínali jeho zaujímavé prednášky o živote svätých zakladateľov a majstrov duchovného života, ako napríklad Benedetto, Alfonso, Norberto, Ignazio, Vincenzo, Bernardo, Antonio, Teresa, Filippo Neri. Na pozadí týchto veľkých osôb sa Don Bosco vynímal ako najkrajšie zhrnutie kresťanského života pre tento moderný vek. Prechádzajúc všestrannú skúsenosť svätých Don Babiak prezentoval viac rôznych aplikácií Evanjelia a vo veľkých osobnostiach podstatu pravého kresťanského života.

Saleziáni, ktorých on uprednostňoval boli Don Berberis a Don Ricaldone, ktorých diela sotva čo len vyšli, hneď prekladal do slovenčiny v noviciáte.

Don Babiak vedel vytvoriť vhodné prostredie pre prispôbenie k nábožnému duchu, v noviciáte vládli ako králi ticho a pozornosť. Rok noviciátu mal výsledok v evanjelickej zvesti a v duchovnom raste novicov.

V tejto atmosfére, ktorú Don Babiak vedel vytvoriť, spôsobom skoro charizmatickým, bolo ľahké u novicov



formovať vlastné náboženské presvedčenie. To sa prejavovalo zvláštnym spôsobom v čase skúšok, keď potom prišlo násilné likvidovanie kláštorov, nikto z jeho novicov a exnovicov nepodľahol príkazom vládnej moci, aby vystúpili zo saleziánskej rehole a zaradili sa do civilného života.

Manuálna práca počas noviciátu bola prítomná v každom čase, či už vo voľnom alebo i počas skúšok. Don Babiak viedol novicov k tomu, aby pomáhali mladej Saleziánskej inšpektorii materiálne, potom sa stávali spolubratmi prinášajúcimi so sebou domov elán k práci.

Don Babiak mal tiež zmysel pre zdravé uvoľnenie a zábavu. Pri prechádzkach so svojou mladou spoločnosťou uprednostňoval lesy a hory, dovolil rád novicov kúpanie v Hrone v letných horúčavách. Tak dával nevnútenú výchovu a bez pochybností, dbal súčasne na zdravie novicov a na ich psychickú rovnováhu, ktorá chránila zdravie ducha.

Skúška múdrosti a pádnosti tieto výchovy sa prejavila mimoriadnym spôsobom, keď v r. 1950 boli zatvorené všetky domy Inšpektórie a spolubratia boli rozohnaní, ich správanie vo viacerých situáciách zostávalo často podľa štýlu z noviciátu.

Ich uväznenie v sústredňovacom tábore v Podolínci vyústilo v rýchly útek a v tajné odcestovanie mladých spolubratov, neskôr v povzbudzovanie pridŕžajúc sa prednášok a duchovných cvičení.

(pokračovanie na 4. strane)

# Štrnásty február

*Tento deň sa v mnohých krajinách sveta slávi ako deň lásky a priateľstva. V tento deň bol totiž údajne popravený svätý Valentín, patrón všetkých zaľúbených, a podľa nášho kalendára vtedy Valentínovia oslavujú aj meniny.*

V súčasnosti už nikto presne nevie, kto to ten svätý Valentín vlastne bol. Niektorí ho považujú za rímskeho kňaza, iní tvrdia že bol biskupom v Terni, malom mestečku severne od Ríma. Bol vraj uvrhnutý do väzenia, pretože za pohanskej vlády cisára Claudia II., poskytoval pomoc a útulok kresťanom.

## Legenda o sv. Valentínovi

Legenda hovorí, že Claudius vydal dekrét, ktorý Rimanom zakazoval ženiť sa (ženatí muži boli totiž mizerní vojaci). Svätý Valentín však cisárovo nariadenie nerešpektoval. Povzbudzoval mladé páry, aby sa tajne brali,



s požehnaním ilegálnej kresťanskej cirkvi. Tajné manželstvá však boli odhalené a Valentín odsúdený na smrť. Vo väzení sa údajne spriatelil so slepou žalárnikovou dcérou a zázračne jej vrátil zrak. Večer pred popravou jej napísal milostný list a podpísal ho „od tvojho Valentína“. Bol sťatý presne 14. februára, údaje o roku sa rozchádzajú od 270 do 273 n. l.

## Obdarúvanie milovanej osoby

Pre tento deň sú typické vzájomné návštevy priateľov a darovanie kvetov dievčatám.

## Patrón včelárov

Francúzski včelári si okrem iného uctieávajú sv. Valentína, kňaza a mučeníka z 3. storočia. V Chalóne nad Marnou v tento sviatok, tohto svätca dávajú včelári vo farskom kostole slúžiť bohoslužby, ku ktorým prinesú koše so včielkami. Po bohoslužbách pri slávnosti pijú v hostinci medovinu.

Katarína

## Don Jozef Babiak

(dokončenie z 3. strany)

Keď sa jeho život v nepretržitom schovávaní stával čím viac ťažší, bol nútený utiecť zo svojej milovanej vlasti v r. 1951 do Rakúska. Zhromažďoval spolubratov z noviciátu v Oberthalheim, kde následne získal rakúske občianstvo. Odvtedy sa viac nemohol vrátiť do svojej vlasti.

S krátkymi prestávkami vyučoval rok vo Foglizzo od r. 1953 do r. 1954 ako profesor filozofie. V Rakúsku zostal až do r. 1966, keď ho predstavení poverili viesť, už ako 66-ročného, malý slovenský seminár na Via Cassia v Ríme. V sedemdesiatych rokoch zanecháva s bolesťou Ústav sv. Cyrila a Metoda, aby odišiel do ekonomickej kancelárie v Ríme - Cinecitta, pri Komunitě sv. Lorenca.

Rok potom prichádza do Latini najskôr ako ekonóm a neskôr ako spovedník spolubratov a farnosti. Bola to jeho posledná práca, ktorú spájal so službou chorým, záhradníctvom, nevyhnutným pripravovaním omše a rozdávaním radosti medzi bratmi. Zatiaľ pociťoval vždy viac kôrnatenie tepien, ktoré postupovalo v opotrebovaní jeho silnej vnútornej energie.

Úradom spovedníka spieval mnohých farníkov a predstavených mesta, ktorí v ňom objavili duchaplného človeka, chápujúceho a prijímajúceho človeka, človeka s pevnou vierou. Pokrmom mu bol breviár, krížová cesta a ruženec, ktorý sa modlil v súkromí alebo v spoločenstve veriacich. Bolo ťažké predbehnúť ho v práci aj keď bolesti stále rástli. Tak ako nikdy sa vložil do práce, keď mal na to príležitosť. Nikdy nelamentoval nad svojimi bolesťami, nikdy nefalšoval pred inými svoj typický úsmev. Potreboval skryť svoj pravý zdravotný stav.

Jeho prítomnosť v komunite bola taká ako staršieho spolubrata, ktorý nikomu nebol na záťaž, ale ktorý zabával spolubratov dôvtipnými odpoveďami, veselými príhodami a nezabudnuteľnou hrou na harmonike. Na oslavách bol vždy hlavným zabávačom.

Na jednotlivé pohrebné príhovory, ktorých bolo viac ako štyridsať, z ktorých pätnásť bolo slovenských, nám spolubratom z domu zostanú spomienky z jeho života, ktoré Don Andrej Paulíny vedel tak dobre odhaliť a ktoré nám boli známe pre poníženosť nášho Don Jozefa počas posledných rokov.

Predstavuje to v našich očiach morálnu osobnosť tohto spolubrata pre ktorého sme žiadali od direktora slovenskej komunity v Ríme pomoc pri prekladaní tohto listu, pretože nemali by byť zabudnuté také dôležité veci.

Jedna myšlienka prebehla počas obradu mnohým v myšli: zomrieť v cudzej zemi bez možnosti vidieť vlast! Bola to iste veľká bolesť, ktorú Don Babiak nosil so sebou, dlho od nekonečna pod nezameniteľným úsmevom.

Prítomnosť sestry Anastázie, mníšky, spríjemnila posledné dni jeho bolesti a odlúčenie od blízkych.

Žiadame všetkých spolubratov, ktorí čítajú tento list o bratskú modlitbu pre tohto spolubrata, ktorý trpel tak ako mnohí iní spolubratia z vlasti pre Krista.

Na cintoríne v Latine Don Jozef Babiak nájde svoj večný pokoj spravodlivých.

Don Scarfone Lorenzo  
Direktor a Saleziánska komunita v Latine

Don Macák Ernest  
Direktor a Saleziánska slovenská komunita v Ríme



## Milé deti!

V novom roku by som chcel oslovit' aj Vás najmenších, a to krátkymi rozprávkami i rozprávkami na pokračovanie. Pre Vás starších budú pripravené aj súťažné úlohy v rozprávkových témach.

Už sa teším na stretnutie s vami. Prijemné čítanie a počúvanie Vám želá Váš mravček Zvedavček.

## KMOTOR SNEHULIAK.

Na vršku stál, na chlapcov sa smial, lebo smiešne ústa mal. Snehuliak sa nám posmieva! – vykriklili chlapci, obstáli snehuliáčika a že mu vraj niččo vykonajú, čo by nechcel.

Prvý pochytí svoju čiapku a pričapí ju snehuliakovi na hlavu. A keď to vykonal, snehuliáčik pokýval jedným uchom, lenže to nikto nezbadal.

Druhý chlapec chytro zvlčie svoj kožuštek a hodí ho na snehuliáčika. – Na, ty chudák, čo si kožuč ešte ani nevidel, nie by si ho mal. A snehuliak sa hneď zohrial, že sa mu začalo z fajky dymit', akoby naozaj fajčil.

A tu priskočí tretí chlapec, podsotí pod snehuliaka svoje lyže a skrikne: - Ved' sa pohni, ak si chlap!

Lenže druhý raz to nepovedal, lebo snehuliak v tej chvíli - hop! – pohol sa a zletel z vrška do doliny sťa strela. Letel, letel ani v doline sa nezastavil.

Mal kožuč, mal čiapku, a na lyžiach sa mu vlezlo dobre. Šuch sem, šuch tam – chlapci ho viac nevideli, lebo už bol v treťom chotári za dedinou, a tam býval osamote starý hájnik Krkavčík.

Krkavčík práve očakával kmotra, že príde k nemu na návštevu. Každú chvíľu vybehol pred dom, či nejde kmotor, a dlho hľadel, lebo slabý mal už zrak, a dlho načúval, lebo ani nedopočul už dobre.

A keď tade fučal snehuliak, nuž zďaleka mu privolal: - Vitaj, kmotor, ved' ťa už dávno vyčkávam. – Keď som kmotor, nuž som kmotor, - myslel si snehuliak, - už len ostanem, keď ma tak pekne víta.

I zastavil sa.

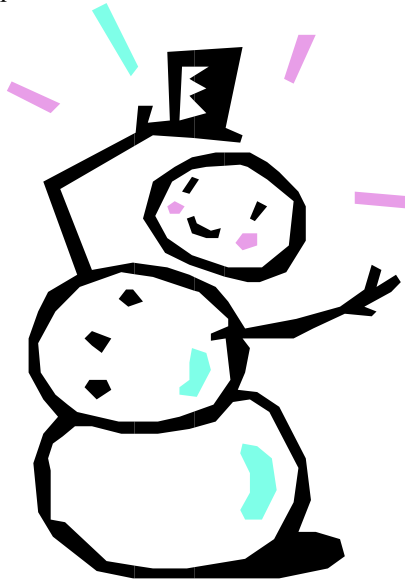
Ale keď ho Krkavčík volal do teplej chyže, nuž začal sa vykrúcať.

Ďakujem ti, kmotrik, ja veru musím zostať na dvore, lebo dnes, ako vidíš, obul som si také veľké čižmy, že sa

v nich cez dvere nespracem. Len mi radšej povedz, čo dnes budeme robiť.

Hájnik sa poškrabal za uchom a hovorí: - Najlepšie by bolo do hory ísť, dreva nastínať, aby bolo pri čom večeru uvariť.

- Aj tak dobre! – povie snehuliak, i vystroja sa do hory a stínajú búčky, až sa snehuliakovi hlava zakrúti. A to sa mu preto zakrútila, lebo sa začal priveľmi rozohrievať. – Kmotre,



musím si oddýchnuť, lebo mi para nestačí, - žaloval sa snehuliak.

- Ved' si len oddýchni. Hľa, tam poníže v závetrí som rozložil oheň, už sa i zohriať môžeš.

Snehuliak odbehol, ale varta sa mu nezдалa – len čo trošku teplého dymu zacítil, už musel utekať. – Či si sa zohrial kmotre? – spýtal sa Krkavčík, keď sa snehuliak vrátil.

- Ej, zohrial, ani som sa lepšie nemohol, už mi je veru tak teplo, že sa trošku aj na ľade ochladím. A sadol si na ľad a zatiaľ tam sedel., kým mu

všetky choroby neprešli a kým zase nestuhol na kameň. Potom u hájnika ukladal dovezené drevo, kým hájnik schystal večeru.

Keď ju nachystal, vyšiel pred dvere a volal: - Či ti dať horúcu kašu, alebo len teplú, kmotre?

- Len mi ty daj celkom studenú, kmotre, lebo včera som bol u doktora a povedal mi, že by mi od horúcej kaše všetky zuby vypadali.

Hájnik krútil hlavou, no hosť bol hosť, musel mu robiť po vôli, a začudoval sa až vtedy, keď nemohol dostať kmotra ani len do chyže, že vraj prenocuje pod holým nebom.

- Len mi daj pušku, kmotre, lebo ti v noci zajace chodia do stodoly na seno a ja ich poplašim!

Čo mal hájnik robiť – dal mu pušku, snehuliak sa postavil k susedoviu plotu, lebo si myslel, že najlepšie sa vyspí po snehuliacky pri plote. Hájnik viac ráz pozeral cez oblok, no videl, kmotor stojí pri plote, ani sa len nehne, nuž pokojne si ľahol spať. U susedov mali na druhý deň zakáľať bravca a vstali ešte za tmy. Išli k plotu, postavili kotol, pod kotol rozložili ohňa, že zvaria vody. A bolo to práve na tom mieste, kde spal snehuliak.

Spal, tuho spal, ničo nepočul, nič nezbadal. Plamene ho popod nohy pošibali, ani nezbadal – len sa roztopil. Keď hájnik šiel hľadať kmotra – našiel z neho iba čiapku, kožuč, pušku a fajku. A povedal si: - Škoda, že už kmotra nemám, no keď nemám kmotra, mám aspoň kožuč, ved' kožuč je najlepšia rodina, keď pred chalupou behá mráz.

Prevzaté z knihy J. C. Hronský  
Zlatý dážď

Dúfam, že sa Vám môj príbeh zapáčil a na poučenie, ktoré z neho vychádza „Bud' sám sebou“ si pri pohľade na snehuliáčika spomeniete.

**FARSKÉ OZNAMY****FEBRUÁR 2002**

Cezročné a pôstne obdobie

**Bohoslužby na február****Sv. omše v týždni**

Suchá – pondelok - piatok 18.00;  
 Košolná - streda 17.00; Zvončín - štvrtok 17.00

**Sv. omše v nedeľu a vo sviatok****1. februára – 1. piatok v mesiaci**

Zvončín 7.30

**2. februára – 1. sobota v mesiaci,  
Obetovanie Pána - Hromnice**

Suchá 7.30

**3. februára – 4. nedeľa v Cezročnom období**

Košolná 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu  
 Suchá 7.30 a 10.30; Zvončín 9.00

**10. februára – 5. nedeľa v Cezročnom období**

Zvončín 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu  
 Suchá 7.30 a 10.30; Košolná 9.00

**13. februára – Popolcová streda,  
začiatok Veľkého pôstu, prísny pôst**

Suchá 18.00

**17. februára – 1. pôstna nedeľa**

Košolná 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu  
 Suchá 7.30 a 10.30; Zvončín 9.00

**24. februára – 2. pôstna nedeľa**

Zvončín 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu  
 Suchá 7.30 a 10.30; Košolná 9.00

**Január v našej farnosti****Zosnulí:**

+ 14.1. Štefan Krajčovič, Košolná, 90.r.  
 + 17.1. Stanislav Silný, Suchá, 60.r.

**Farský mesačník** DUCHOVNÉ **OZVENY**

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca.  
 Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá  
 nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44.  
 Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor  
 S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa  
 3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok

**Pi 1** Pionius**So 2** Obetovanie Pána - Hromnice**Ne 3** 4. nedeľa v Cezročnom období**Po 4** Ondrej Korsini, biskup**Ut 5** Agáta, panna, mučeníčka**St 6** Pavol Miki a spoločníci, mučeníci**Št 7** Romuald, pustovník**Pi 8** Hieronym Emiliani, vyznávač**So 9** Apolónia, mučeníčka**Ne 10** 5. nedeľa v Cezročnom období**Po 11** Panna Mária Lurdská**Ut 12** Lívia, mučeníčka**St 13** Popolcová streda**Št 14** Cyril a Metod, spolupatróni Európy**Pi 15** Faustín a Jovita, mučeníci**So 16** Juliana, panna, mučeníčka**Ne 17** 1. pôstna nedeľa**Po 18** Simeon, biskup**Ut 19** Konrád**St 20** Nikefor, mučeník (Kántry)**Št 21** Peter Damiáni, biskup, učiteľ Cirkvi**Pi 22** Katedra sv. Petra, apoštola (Kántry)**So 23** Polykarp, biskup, mučeník (Kántry)**Ne 24** 2. pôstna nedeľa**Po 25** Valburga**Ut 26** Viktor, pápež**St 27** Alexander**Št 28** Roman, opát**Výročia,  
významné cirkevné akcie****11.2.**

10. svetový deň chorých

**17.2.**

biskupská vysviacka Mons. Ján Hirka  
 (1990), Prešov

zbierka na charitu

**28.2.**

biskupská vysviacka Mons. Milan Chatur,  
 exarcha (1992), Košice